

ÁRAMLATOK

*Félsz magadtól – egy jósnő van benned,
s egy kísértet, – árnyék lettél ágyad felett,
körvonal a járda túloldalán, tollpihe
a gödör szélén, tányéron hagyott tortaszelet.
Alattad porba kavart napsugár és csillagdarabok,
átszűröd a fényt, s elmented belőle a sötétet.*

*Félsz magadtól, – ajkadon Isten hangja próbálja
karbantartani benned a büszkeséget, de már
csak leheletnyi fonalon lóg elmédben a vigyázz,
kész, rajt... nem indulsz sehova, hisz már
győztes vagy a mentális semmittevésben,
hangvilládból kipréseled a harang-csendet.*

*Félsz magadtól, – tudod a neved s szerzett
értékeid, de nem ismered, ki benned lakozik.
Összehívnál mindenkit, aki számút, papírtrombitából
fújnad az áriákat, de hiába öntöd szonettekbe a dalt,
hiába int benned a Nagy Karmester, hiába tart
lépést a rím a ritmussal, hiányzik belőlük a hit.*

*Félsz magadtól, – szárnyadból kitepted inkább
a tollakat, s fedetlen bőröd kínálad hozsannázva
a kéjek asztalán, fejedet ringó keblek közé fúrnád,
angyalok hajába kapaszkodnál, hogy elérhess az
utolsó stációhoz, hogy végre utolérjen az álom,
mert nem akarsz semmiképp felébredni.*

EGYMÁS FELÉ – EGYMÁS ELLEN

*Minden reggel hallani lehet a távoli
madársuhogást, a lehorgonyzott
tengerzúgásból értelmezni lehet
az üzenetet, az álmok elfüggönyözött
szobájában olvasni lehet a rejtjeleket.
Azt hiszem, összetartozunk a magunk
teremtette kényszerpályán, vagy fújunk
egymásra, vagy osztozunk a játékszereken.
Te legtöbbször csak ott ülsz, mint útját
vesztett Odüsszeusz, hajód megfeneklett,
már nem indulhatsz távoli oázisok felé,
csak hintázol a délibábok hullámvonalán,
hol szőke virágok hajladoznak megfestett
nyarak homlokán, s addig bámészkodsz,
míg nem tudod rekonstruálni régi önmagad.
Én pedig ott rohanok melletted, olykor egész
közel, de már nem kapaszkodom egy elképzelt
világ körvonalába, csak koldulni térek be
hozzád, mert gyűjtöm szárnyadból a kihullott
tollakat a nekem tetsző rekonstrukció reményében.*

EGY KOTORÉKLAKÓ ÖRÖME

*Minden, amit látsz, Isten árnyéka csak,
ami szétválík, s egyesül a térben
(Lucian Blaga, ford., Tandori Dezső)*

*A mélyrétegekbe nem süt le a nap,
ott csak sár van, s alatta halálhideg,
ott már nem játszol, tested nem énekel,
néma performansz vagy a monitoron,
véglegesen leértékelt légy-eledel.*

*Semmit nem látsz, szemgödrödben
tetőzött a sár; – közben megfulladtak
az álmok is, elgurultak a krokodilkönnyek,
ragozhatatlanná vált a régi barátság.*

*Már könnyű szívvel integetsz, nem
bánod, hogy ajtaját rád reteszeli a rend ,
hagyod magad finoman kibelezni,
ékes görög váza helyett urna vagy,
sötétzárkába mentett hullaszag.*

*Szégelylivalód alul maradt, s most
várod, hogy horogra akasszon a fény,
hogy a Nagy Úr léket vágjon bunkereden.
S mikor végre kidugod a fejed, s úti-
laput kötsz másolatod talpára, nem
döng talpad alatt a talaj, körvonalad
letapogatja pillekönnyű anygalkacaj.*

KASSZANDRA MEGINT TÉVEDETT

*Álmomban nem találtam a keresett
helyet, – álmomban nem tudtam, hogy
tényleg álmodom, s mikor végül
felébredtem, nem volt balladai félhomály,
nem én voltam Kóműves Kelemenné,
nem én voltam egy terrortámadás
áldozata, nem voltam kőbe zárt madár.
Megint érvénytelen volt Kasszandra jóslata.*

*Jött a megszokott változat, jött az elevenség
a fényben, – eltűnt a sötét, eltűntek a
látszatok, eltűnt a kereszt, s a rászögezett
árnyalakok, a Guernicából kivonultak
a torzók, nem maradt más, csak a galambok.*

*Leléptem a képről, kiadta lelkét az éjszaka,
s most itt vagyok egy új műalkotásban,
s tekerem tovább a fonalat, mit Ariadné
hagyott rám, mert így rendeltetett.*